

stein, og derfor kan der ikke være noget underligt i, at vi fastholde Rigthigheden af denne Taktik.

Om, hvad der skal staa i den begrænsede Grundlovsændring, om den skal have en noget større eller mindre Udstrækning, skal jeg ikke udtale mig. Jeg anser det ikke for praktisk allerede nu at binde sig til, at den kun maa omfatte disse eller hine Punkter. Det maa noget afhænge af, hvorledes Forholdene forme sig, og hvad der viser sig rimelig Udsigt til at kunne gennemføre. Thi det gaar jeg ud fra, at det Fremskridt, der kunde tænkes budt gennem en saadan begrænset Grundlovsændring, selv om man ikke vil gaa et Skridt videre end til det, som blev nævnt af det ærede Medlem fra Ringkøbing, at faa et Grundlag for en retfærdig Valgkredsordning, at faa Kvindernes Valgret med og faa Valgretsaldern nedsat til det 25de Aar, vil være et saa betydeligt Fremskridt i den Retning, Venstre kan ønske, at det sandelig nok var værd at tage det med.

Jeg ønsker dog udtrykkeligt at sige dette, at det maaske kan vise sig praktisk at tage et eller andet Punkt mere med. Det er ikke muligt for nærværende Tid fuldkomment at overse, hvorledes denne begrænsede Grundlovsændring bedst og mest praktisk lader sig indrette. Der ønsker jeg derfor at forbeholde mig al mulig Frihed. Men jeg vil fastholde, at det staar for mig saaledes, at det rette vilde være, at man først søgte at gennemføre den begrænsede Grundlovsændring i Forbindelse med den midlertidige Valgkredslov, netop som en Overgang til den endelige Revision af Grundloven. Ganske vist, man skyder derved den endelige og store Grundlovsrevision nogle faa Aar længere ud, men om det bliver mere end 2 eller 3 Aar, kan ingen sige. Det skal jeg heller ikke udtale mig om. Men det er ogsaa klart, at der maa gaa overordentlig grundige og dybtgaaende Overvejelser i Forvejen, før man strækker sig til noget saa afgørende for flere Slægtled, som den almindelige Grundlovsrevision er. Det er derfor intet Onde, at der bliver givet en rimelig Tid til at faa disse Overvejelser foretagne, inden man gaar til den fuldstændige Grundlovsrevision. Derfor er der her ikke Tale om at lægge Sten i Vejen for noget, det er saare langt fra. Her er et Tilbud. Der er Tale om, at man fra de 3 Venstregrupper vil være med til et praktisk Forsøg paa at faa gennemført en Del af det, som ogsaa ligger den høje Re-

gering paa Hjerter, og gennemføre det paa en saadan Maade, at det giver en god og praktisk Overgang til den store Grundlovsrevision, som maa komme i Løbet af ikke mange Aar. Saavidt kunne vi støtte den høje Regering. Det forekommer mig, at Regeringen ikke har nogen Grund til at bebrejde os dette. Tværtimod, maaske snarere kunde vi fortjene nogen Ros, fordi vi med det i frisk Minde, hvorledes den Opposition, der nu er ved Regeringen, i sin Tid gik frem mod den daværende Regering, dog ere villige til at gaa saa langt et Stykke under denne Regerings Førerskab. Jeg siger, at vi kunde maaske snarere fortjene Ros derfor. I og for sig udæsker jeg ikke denné Ros. Til syvende og sidst handle vi jo ikke for Regeringens smukke Øjnes Skyld. Vi gøre det, fordi vi anse det for ret og rigtigt, fordi vi mene, det er det Skridt, som bedst og rigtigst kan føre til det Maal, som dog nok i det store og hele kan siges at være fælles. Det skulde, som sagt, den høje Regering ikke bebrejde os, og den skulde ikke strække sine Fordringer saa vidt, at den forlanger, at vi skulle bøje os ind under en Taktik, som vi ikke mene i sig selv er hensigtsmæssig, og som vi ikke mene, at den høje Regering er i Besiddelse af tilstrækkelig Styrke til at gennemføre.

Jensen-Sønderup: Det ærede Medlem, der nu satte sig, gjorde for lidt siden i sin Tale blandt andet den Bemærkning, at i Virkeligheden vilde en gennemgribende Forfatningsforandring ikke kunne forberedes paa tilstrækkelig grundig Maade hverken af en Kommission, saaledes som af Socialdemokraterne foreslaaet, ej heller af et Folketingsudvalg, men at det maatte være Regeringen, der i saa Henseende maatte gaa i Spidsen. Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at den Forhandling, der er ført i Gaar og i Dag, tilfulde bekræfter Sandheden af, hvad det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) saaledes for lidt siden sagde. Naar man i Gaar, da vi begyndte Forhandlingerne, lagde Mærke til den Deltagelse eller rettere ringe Deltagelse og Interesse, der var for Forhandlingerne baade paa Pladserne her i Tinget og paa Tilhørerpladserne, var det for mig et Vidnesbyrd om, at man i Virkeligheden havde Følelsen af, at de to Forslag, der stod paa Dagsordenen, og hvis Behandling vi paabegyndte i Gaar, vare komne frem i sin Tid, fordi man havde Brug for dem under Agitationen, og ikke saa meget, fordi man virkelig ventede paa Grundlag af dem